

Pokud milujete život takový, jaký je, jste nenapravitelní optimisté, a pokud si myslíte, jak je celý svět úžasný a skvělý, asi vás následující stránky nepotěší, nezabaví, ale spíše vás jen naštvou, protože nabourávání vytvořené iluze a snu je asi to nejhorší, co vám někdo může udělat. A pak je jen krok k tomu, abyste dotyčného, který vám sdělil něco, co je v rozporu s vaším přesvědčením, začali nenávidět, protože vám řekl něco, co jste vlastně nechtěli slyšet. Ale to, co si člověk neuvědomuje a co se tím sdělením doopravdy stalo, je to, že vás donutil přemýšlet nebo se dívat na věci i z jiného úhlu nebo vás jen přinutil nahlédnout pod povrch. Nenávist by pak neměla být směřována ven, ale dovnitř, protože ty pocity jste dovolili. A když jste je dovolili, asi podvědomě víte, že na nich něco bude. Anebo si možná začnete pohrávat s myšlenkou, že sami sebe dobrovolně mystifikujete jen proto, abyste nebyli zranitelní. Ale z mé vlastní zkušenosti vím, že naivní optimisté si negaci svého subjektivního chápání reality

vůbec nepřipouštějí, proto bych vyvolání jakýchkoliv takových reakcí považoval spíše za vzácné. Naopak. Brání si svoji iluzi tak silně, že tím, v mých očích, ukazují jen vlastní uzavřenost a omezenost vidění a chápání reality. S takovými lidmi je komunikace většinou jednostrannou a povrchní záležitostí bez hlubšího významu. Tedy alespoň pro mě samotného. Rozhodně jim jejich pohled na svět nehodlám brát, ale prezentování jejich „faktů“ a pravd a jejich vnučování a invazivní způsoby jednání ve svém životě nepotřebuji.

Ne, ...opravdu se nebudu snažit, po vzoru filozofické literatury, vás nalákat do labyrintu, kde už za druhou zatáčkou nebudete vědět, kde vlastně jste a kde se ztratíte sami v sobě. Naprosto jsem se vyhýbal jakémukoliv systematickému vysvětlování nebo pokusům o to psát filozofickou nebo vůbec odbornou knihu. Naopak – budu velice nesystematický a laický. Jedná se pouze a jen o soubor myšlenek. Mých myšlenek. Nemusí je

nikdo akceptovat a ani se s nimi ztotožnit. Ale věřím tomu, že spousta z vás se v nich sama najde.

Proč jsem je tedy sepsal a proč je vůbec publikuji?

Protože si myslím, že tyto myšlenky, pocity, nálady a emocionální stavy a zvraty jsou vlastní téměř každému. Rozdíl jsou pouze v intenzitě a délce trvání. Ano, jistě je spousta lidí, co si je neuvědomuje, nepřipouští nebo jim jejich mysl nedovolí otevírat ty pomyslné třinácté komnaty. Takoví lidé jsou bezmezně šťastní a já jim to přeji a jen jim to tiše závidím. My ostatní (a myslím si, že v 21. století se deprese stala civilizační chorobou, a její diagnóza je hojně rozšířená a ordinace psychologů a psychiatrů praskají ve švech) se v našich myšlenkách a každodenních situacích a sociálních interakcích dostáváme do takových emocionálních vírů, že nad danými situacemi nějak hlouběji přemýšlíme, ale nedokážeme naše

myšlenky řádně a smysluplně formulovat. A o to jsem se pokusil – přenést na papír to, co si myslím. A že to není pouze subjektivní pohled na svět a dané situace, ale že to podle mě prožívají miliony lidí na celém světě a napříč všemi sociálními vrstvami. Jen jsou třeba jejich pocity, závěry a jejich formulace determinovány nebo omezeny vlastními limity, sociálně, kulturně nebo nějakou jinou institucionální formou, takže je není možné pořádně a otevřeně ventilovat nebo jim dát konkrétní tvar. A hlavně – společensky je to nežádoucí a možná i odsouzeníhodné. Takže proč by se o to vůbec měl někdo pokoušet?

Každý si projde láskou a je jedno, zda naplněnou nebo nenaplněnou (ostatně co to vlastně je „naplněná láska“, že? 😊), smutkem, vztekem, beznadějí, zoufalstvím, rozchody, rozvody... a třeba někdo každý den bojuje se světem, hledá jeho podstatu, smysl života, štěstí a seberealizaci. Anebo třeba někdo z vás žije uvnitř s nezvaným